

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **MULTIAGRO s.r.o. Slatina**
sídlem Slatina 116, Slatina
zastoupená Mgr. Danou Libochowitzovou, advokátkou advokátní
kanceláře PATRIOT legal s.r.o.
sídlem 17. listopadu 342, Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2025, č. j. MZE-74191/2025-16233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 30. 7. 2025, sp. zn. KULK 41727/2025, OŽPZ 678/2025. Tímto rozhodnutím krajský úřad podle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, zamítl žádost žalobkyně o prohlášení pozemku p. č. X1 v k. ú. X za nehonební.
2. Žalobkyně jako důvod žádosti podané dne 23. 5. 2025 uvedla, že pozemek je součástí pěstotní a komerční střelnice, nenachází se na něm žádný porost, v terénu jej nelze od sousedních nehonebních pozemků p. č. XB a XC identifikovat, od vedlejší lesní kultury je oddělen příkopem a probíhají na něm práce na oplocení. Při ohledání na místě konaném dne 19. 6. 2025, za účasti žalobkyně, držitele honitby Honebního společenstva Železnice a uživatele honitby MS Podhájí Radim, z.s., zástupce držitele a uživatele honitby s vyjmutím pozemku z honitby nesouhlasil z důvodu migrace zvěře přes tento pozemek. Ohledáním místa krajský úřad zjistil, že pozemek p. č. XA je v západní části zarostlý buřínem, východní částí protéká vodoteč v betonovém korytě o hloubce cca 1,5 m a na severovýchodní části pozemku se nachází vzrostlý lesní porost, a to ve východní části za vodotečí. Pozemek není oplocen, pouze sousední pozemek p. č. XB je na západní části oplocen drátěným pletivem. Krajský úřad zjistil, že Městský úřad v Lomnici nad Popelkou jako stavební úřad neeviduje žádné správní řízení ani podání týkající se povolení záměru komerční střelnice na pozemku p. č. XA; vede ale řízení o dodatečném povolení stavby oplocení na sousedních pozemcích p. č. XD a XE. Rovněž ověřil, že dotčený pozemek ani sousední pozemky již nejsou v majetku Ministerstva obrany, nenachází se na nich objekt důležitý pro obranu státu, přestože v územním plánu je příslušná plocha dosud vedena jako plocha specifická – objekt důležitý pro obranu státu.
3. V zamítavém rozhodnutí krajský úřad konstatoval, že pozemek p. č. XA je lesním pozemkem se způsobem ochrany „pozemek určený k plnění funkcí lesa“, není oplocen a splývá s okolními pozemky. Na pozemku ani v bezprostředním okolí žádná střelnice provozována není. Ani případné drátěné oplocení není důvodem k prohlášení pozemku za nehonební. Zvěř zde se vyskytující je třeba chránit, cílevědomě chovat i lovit, a to prostřednictvím výkonu práva myslivosti. Případný plot nevylučuje přítomnost a přesuny některých druhů zvěře, zejména pernaté. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, vyhlášený pod č. 49/2007 Sb., krajský úřad dovedl, že výkon práva myslivosti představuje obecně proporcionální omezení vlastnických práv vlastníků honebních pozemků, sledující legitimní cíl ochrany zvěře, a zjištěné podmínky nijak významně nevybočují ze standardní situace a v daném případě převažuje veřejný zájem na provozování myslivosti nad zájmem vlastníka. Současně připomněl, že sousední pozemek p. č. XC je nehonební dle § 2 písm. e) zákona o myslivosti, neboť je v zastavěném území, a pozemek p. č. XB byl v minulosti za nehonební prohlášen rozhodnutím téhož krajského úřadu, avšak za současné judikatury a právní praxe by k takovému rozhodnutí již zřejmě nedošlo.
4. Žalovaný se s posouzením věci ze strany krajského úřadu ztotožnil. Nepřisvědčil odvolací námitce nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, přes stručné odůvodnění považoval úvahu krajského úřadu za seznatelnou. Krajský úřad si opatřil potřebné podklady a zjistil právní i faktický stav předmětného pozemku. Za zásadní považoval zjištění, že na pozemku ani v jeho bezprostředním okolí není žádná střelnice provozována a není vedeno správní řízení o povolení záměru zřízení a provozu střelnice na řešeném pozemku. Proto uzavřel, že tvrzený zájem žalobkyně spočívající v obnovení provozu střelnice nebyl v řízení

osvědčen tak, aby bylo možno dovodit, že honební charakter předmětného pozemku představuje rozhodující překážku zamýšleného využití. Žalovaný současně akcentoval, že se jedná o lesní pozemek tvořící funkční celek s dalšími lesními pozemky, volně přístupný zvěři, a to i s ohledem na pohyb zvěře pernaté. Z ročního výkazu o honitbě, stavu a lovu zvěře, z vyjádření uživatele honitby i z ohledání na místě vyplynulo, že pozemek má význam pro výskyt a migraci zvěře. Poté se žalovaný vyjádřil i k odvolacím námitkám žalobkyně, že jí v obnovení provozu střelnice brání neudělení souhlasu uživatele honitby. V této souvislosti uzavřel, že otázka případného zneužití právního postavení uživatelem honitby není otázkou, která by měla být řešena v řízení o prohlášení pozemku za nehonební. Zdůraznil, že některé skutečnosti a listiny předložené žalobkyní až v odvolacím řízení nemohl zohlednit vzhledem k omezením plynoucím z § 82 odst. 4 zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Současně poukázal na to, že předmětný pozemek je veden jako lesní a požívá zvýšené ochrany a že tvrzení žalobkyně o absenci porostu bylo vyvráceno ohledáním na místě. Žádost žalobkyně o trvalé vynětí dotčeného pozemku z uvedeného režimu byla zamítnuta (řízení vedené u krajského úřadu, u žalovaného pod sp. zn. MZE-26611/2024-16211). Ani tvrzené historické využití pozemku jako součásti někdejší pěchotní střelnice neprokazuje možnost jeho současného užívání pro soukromý či komerční provoz střelnice. Pozemek ani související pozemky pro tyto účely dlouhodobě neslouží, nejsou ani součástí komerční střelnice, u příslušného správního úřadu je po postoupení věci vedeno řízení o žádosti o změnu užívání staveb na pozemcích p. č. st. XE p. č. XD, XB, XC ale žádné správní řízení, které by se týkalo povolení záměru komerční střelnice na pozemku p. č. XA. Žalovaný naopak poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 2006/22, který řešil ústavní stížnost žalobkyně a uzavřel, že pěchotní střelnice v Bradlecké Lhotě nebyla na žalobkyni převedena jako střelnice provozovaná podle § 52 zákona č. 149/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“), jde tedy o nově zřizovanou střelnici soukromým subjektem, kdy je zapotřebí předložit kolaudační rozhodnutí nebo obdobnou listinu, kterou se povoluje užívání stavby k určenému účelu. Žalovaný odmítl, že by krajský úřad nedostal požadavku na patřičné posouzení proporcionality omezení vlastnického práva z důvodu práva myslivosti tak, jak je formuloval Ústavní soud ve svém nálezu č. 49/2007 Sb. ze dne 13. 12. 2006. Krajský úřad si definoval pojem „zájem vlastníka“ v této individuální věci, zjistil, že žádná specifická podnikatelské činnosti spočívající v povaze využívání tohoto pozemku, která by byla honebním využíváním pozemku výrazně omezena, tedy zřízení a provoz komerční střelnice realizována není, a to z důvodů, které nespočívají v povaze předmětného pozemku jako honebního. Skutečnost, zda v minulosti zde bylo či nebylo provozováno právo myslivosti, rozhodná není. Podle žalovaného by výměra a poloha pozemku byly relevantní okolnosti k posuzování v případě, že by zde byl primárně zjištěn a doložen zájem vlastníka, respektive prokázán deklarovaný důvod pro prohlášení pozemku za nehonební. Konečně žalovaný uvedl, že dřívější rozhodnutí krajského úřadu sp. zn. KULK 22045/2020 ze dne 5. 3. 2020, jímž bylo vyhověno žádostem žalobkyně ohledně jiných pozemků, nezakládají v nynější věci legitimní očekávání, neboť se nejedná o skutkově shodné případy. Zatímco dřívější řízení se týkala pozemků odlišného charakteru, nyní jde o lesní pozemek, který je významný pro výskyt a pohyb zvěře a u něhož ani po uplynutí delší doby nebyl provoz střelnice veřejnoprávně povolen.

II. Žaloba

5. Žalobkyně nejprve zrekapitulovala, že mj. obchoduje s výbušninami, zbraněmi, střelivem a bezpečnostním materiálem a je vlastníkem několika pozemků v k. ú. Bradlecká Lhota, které v minulosti sloužily jako vojenská pěchotní střelnice, a má v úmyslu provoz střelnice v omezené podobě obnovit. Předmětný pozemek p. č. XA, spadající do honitby Mezihoří Železnice, tvoří součást areálu bývalé střelnice. Protože k žádosti o povolení provozu střelnice bylo podle tehdy účinného zákona o zbraních třeba připojit souhlas uživatele honitby a tento souhlas nebyl poskytnut, ač není pozemek jako honební užíván, požádala o prohlášení pozemku za nehonební.
6. Podle žalobkyně krajský úřad neprovedl řádně a přezkoumatelně test proporcionality, nezdůvodnil úvahu ohledně narušení legitimního očekávání žalobkyně v důsledku dřívějšího vyhovění obdobným žádostem žalobkyně a konečně se nezabýval zneužitím práva ze strany uživatele honebního pozemku. Tyto vady činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Jestliže žalovaný takové rozhodnutí potvrdil, dopustil se stejného pochybení.
7. První okruh konkrétních námitek žalobkyně směřovala proti způsobu, jakým správní orgány provedly test proporcionality. V daném případě šlo o střet vlastnického práva žalobkyně a jejího práva svobodně podnikat a práva myslivosti vykonávaného držitelem a uživatelem honitby. Úvahy, které vedly k upřednostnění práva myslivosti, nejsou z prvostupňového rozhodnutí zřejmé. Krajský úřad konstatoval, že žalobkyně neosvědčila zájem na prohlášení pozemku za nehonební a že pozemek je evidován jako pozemek lesní, není oplocen a střelnice na něm v současné době není provozována. A že se zde vyskytuje pernatá zvěř, přičemž ani případné oplocení pozemku by jejímu pohybu efektivně nezabránilo. Žalobkyně namítala, že její zájem na prohlášení pozemku za nehonební je patrný z dlouhodobých kroků směřujících k obnovení provozu bývalé vojenské střelnice. Žalovaný zmínil, že probíhá řízení o povolení změny užívání stavby, ovšem nepovažoval jej za dostatečný důvod k prokázání zájmu žalobkyně, neboť nejde o řízení o povolení záměru komerční střelnice. Sám žalovaný ale odkázal na závěry rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 2006/22, dle kterého právě řízení o povolení změny užívání stavby má být řízení nutným pro obnovení provozu střelnice. Je proto rozporné, jestliže žalovaný na jedné straně uznává existenci těchto kroků, ale současně z nich nevyvozuje existenci zájmu vlastníka. Pokud je osvědčení zájmu nezbytným předpokladem pro prohlášení pozemku za nehonební a krajský úřad měl za to, že řízení o povolení změny užívání stavby její zájem neosvědčuje, měl žádost shledat jako vykazující nedostatky a ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu žalobkyni pomoci odstranit nedostatky žádosti nebo ji k jejich odstranění vyzvat. Pokud bez tohoto kroku vydal rozhodnutí, jde o rozhodnutí nesprávné, jež žalobkyni zkrátilo na jejích právech. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru a nesprávný procesní postup krajského úřadu nekorigoval.
8. Dílčí námitky se týkaly argumentace žalovaného výskytem pernaté zvěře a jejím přesunem přes dotčený pozemek. Faktický výskyt zvěře nebyl prokázán, nemohlo tedy dojít k řádnému provedení testu proporcionality. Informace o migraci zvěře vyplývala z vyjádření uživatele honitby, ten je pouze účastníkem řízení a dle § 52 správního řádu neoznačil důkaz na podporu svého tvrzení. Správní orgány neměly bez dalšího jeho tvrzení přijmout a vystavět na něm odůvodnění. Pokud byl k výskytu zvěře zajištěn Roční výkaz o stavu honitbě, stavu a lovu zvěře od 1. 4. 2024 do 31. 3. 2025, krajský úřad se nevypořádal s tím, že výkaz se vztahuje na celou honitbu. Výměra pozemku přitom dle webových stránek Lesů České republiky, s. p., činí 0,078 % výměry honitby Mezihoří Železnice, výkaz tedy nemá ve vztahu k výskytu zvěře

vypovídací hodnotu. Faktický výskyt zvěře krajský úřad během ohledání neřešil, nevypořádal se s tím, zda jsou její počty natolik významné, aby byl ohrožen či jakkoliv limitován chov a lov této zvěře, který je obsahem práva myslivosti. Bez zhodnocení těchto skutečností nemohl být odpovídajícím způsobem proveden test proporcionality. Stejného pochybení se potom dopustil i žalovaný.

9. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala narušení legitimního očekávání. Poukázala na to, že krajský úřad vyhověl jejím žádostem o prohlášení jiných pozemků za nehonební (rozhodnutí ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. KULK 22045/2020), a to při obdobné argumentaci areálem střelnice. Žalobkyně nabyla legitimního očekávání, že o pozemku, který tvoří funkční celek bývalé střelnice, bude rozhodnuto obdobně. Nadto krajský úřad nerozvedl svou úvahu, že by na základě současné platné judikatury a právní praxe dané pozemky za nehonební neprohlásil. Žalovaný tento svévolný postup aproboval, pouze odkázal na judikaturu, z níž vyplývají podmínky, za nichž se správní orgán může od své dosavadní praxe odchýlit. Vadu přešel jako nikoli zásadní způsobem, který žalobkyně označila až za naznačující podjatost úřední osoby. Argumentace žalovaného, že zásada legitimního očekávání narušena nebyla s ohledem na jiný právní charakter pozemků, jež byly dříve prohlášeny za nehonební, není přesvědčivá a nehojí vadu, pro kterou bylo namístež prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání.
10. Poslední okruh žalobních námitek žalobkyně spojila s tvrzeným zneužitím práva ze strany uživatele honitby. Závěr žalovaného, že otázku případného zneužití právního postavení je oprávněn posoudit výhradně správní orgán, který rozhodoval o žádosti o povolení provozování střelnice, a není zde souvislost s řízením o žádosti o prohlášení pozemku za nehonební, je nesprávný. Souvislost je zřejmá, řízení ve věci prohlášení pozemku za nehonební bylo zahájeno právě v důsledku jednání uživatele honitby, který odmítl udělit souhlas s provozem střelnice, ačkoli na pozemku právo myslivosti není vykonáváno. Ačkoliv dle zákona č. 90/2024 Sb., o zbraních a střelivu, ve znění účinném od 1. 1. 2026, již není třeba souhlasu uživatele honitby k provozu střelnice, žalobkyně přistoupila k podání žádosti ve snaze předejít případným budoucím sporům a obstrukcím. Na zneužití právního postavení uživatelem lze nahlížet jako na otázku, na níž závisí vydání rozhodnutí, o níž si žalovaný mohl v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinit vlastní úsudek. Nadto platí, že dle tehdy platného a účinného zákona o zbraních nebyl správní orgán povolující provoz střelnice oprávněn zneužití práva posuzovat – v případě žádosti o povolení provozu střelnice byl žadatel toliko povinen souhlas doložit. Zákon neupravuje situace, kdy uživatel honitby odmítá souhlas udělit bez relevantního důvodu. Prohlášení pozemku za nehonební tak představovalo jedinou právně relevantní možnost právní reakce na počínání uživatele honitby.
11. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, popřípadě zrušil i rozhodnutí krajského úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Požadovala náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný odkázal v podrobnostech na napadené rozhodnutí. Uvedl, že o zájmu žalobkyně na zřízení komerční střelnice není sporu a z takto definovaného zájmu vlastníka krajský úřad

vycházel. Test proporcionality je třeba vztahovat k době rozhodování, samotná existence podnikatelského záměru, který navíc nebyl dosud realizován z důvodů spočívajících jinde než v honební povaze pozemku, a ani související správní řízení nemohou osvědčit, že omezení vlastnického práva žalobkyně z důvodu myslivosti již přestalo být proporcionální. Na pozemku dosud žádná specifická podnikatelská činnost fakticky neprobíhá a není honebním užíváním pozemku omezena.

13. Ačkoli žalobkyně svůj zájem označila obecně a nepředložila žádné důkazy, krajský úřad její zájem v řízení správně konkretizoval jako zájem na provozování komerční střelnice a potřebné podklady si opatřil z vlastní iniciativy, žalobkyni dal poté možnost se k nim vyjádřit a označit důkazy na podporu jejích tvrzení. Žalovaný proto odmítl žalobní námitku, že měl krajský úřad žalobkyni pomáhat s odstraňováním vad žádosti, není zřejmé, jak byla žalobkyně postupem krajského úřadu zkrácena na svých právech. Nešlo o vadu žádosti, ale o výsledek správní úvahy, že probíhající řízení o změně užívání stavby samo o sobě neosvědčuje relevantní zájem vlastníka ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o myslivosti.
14. Ve vztahu k další žalobní námitce žalovaný uvedl, že test proporcionality nelze redukovat pouze na poměrování podnikatelského záměru žalobkyně s počtem kusů zvěře, které se na pozemku vyskytují. Krajský úřad posuzoval širší soubor skutečností, a to jak s ohledem na funkčnost honitby, tak s ohledem na habitat, charakter pozemku, jeho faktický stav zalesnění a zapojení do honitby. Další dokazování zaměřené na zjištění konkrétních počtů jednotlivých druhů zvěře na vymezeném pozemku nepovažoval žalovaný za nezbytné ani relevantní, i s ohledem na zásadu procesní ekonomie. Zdůraznil, že chování zvěře je z povahy věci časově proměnlivé a že krajský úřad vycházel ze souhrnu údajů – z tvrzení dalšího účastníka řízení, statistických výkazů pro honitbu, faktického posouzení biotopu a obecných poznatků o etologii zvěře. Takový postup je pro účely tohoto konkrétního řízení dostačující.
15. Porušením zásady legitimního očekávání se žalovaný zabýval již v napadeném rozhodnutí. Neztotožnil se s námitkou, že bezvýhradně aproboval odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu. V napadeném rozhodnutí vytkl krajskému úřadu nedostatečnost jeho úvahy o nesprávnosti dřívějšího rozhodování a odůvodnění v příslušném směru doplnil. Zároveň však setrval na závěru, že k porušení legitimního očekávání nedošlo, neboť dříve posuzované pozemky měly odlišný právní a skutkový charakter. A pokud krajský úřad v minulosti postupoval způsobem, který již nelze považovat za souladný s aktuální judikaturou, nemůže očekávání žalobkyně, že bude i nadále rozhodovat stejně, převážet nad povinností rozhodovat v souladu s aktuální výkladovou a aplikační praxí.
16. Dále žalovaný setrval na svých závěrech, že jednání uživatele honitby v jiném správním řízení – konkrétně v řízení podle zbraňové legislativy – nebylo relevantní skutečností, kterou by bylo třeba hodnotit v řízení o žádosti o prohlášení pozemku za nehonební. Žalobkyně měla argumenty o zneužití práva uplatnit v řízení vedeném před příslušným správním orgánem podle zbraňové legislativy. Za účelové žalovaný označil tvrzení žalobkyně, že jí zákon neposkytuje žádné nástroje k obraně proti neudělení souhlasu uživatelem honitby, a dodal, že pokud by se skutečně jednalo o zneužití práva, bylo by možno tuto okolnost zohlednit podle obecných procesních předpisů v příslušném řízení. Podstatná je absence kolaudačních a obdobných rozhodnutí, která by zřízení a provoz střelnice podle stavebních předpisů vůbec umožňovala, a to v době rozhodování správních orgánů. Žalovaný připomněl, že ačkoli se tato jiná řízení předmětného pozemku přímo netýkala, jejich relevance spočívá v tom, že žalobkyně prokazatelně usilovala o zřízení komerční střelnice na souvisejících pozemcích

včetně dotčeného pozemku. Není-li tedy doloženo, že žalobkyni bude v jiném řízení umožněno specifickou podnikatelskou činnost zahájit, není zřejmé, proč by se měl krajský úřad zabývat neudělením souhlasu uživatelem honitby v řízení podle zbraňových předpisů. Skutečnost, že by jedno řízení podmiňovalo druhé, žalobkyně tehdy netvrdila a netvrdí to ani nyní.

17. Žalovaný rovněž odmítl tvrzení, že pozemek není fakticky využíván jako honební. V této souvislosti vysvětlil, že každý honební pozemek plní svůj základní účel již tím, že slouží primárně k ochraně zvěře, bez ohledu na intenzitu výkonu dílčích oprávnění myslivosti na konkrétním místě.
18. Uzavřel, že žaloba není důvodná a navrhl, aby ji soud zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba má veškeré náležitosti, byla podána osobou oprávněnou a včas. Krajský soud tak přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházejícího v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to v rozsahu a mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 1 s. ř. s.
20. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí žalovaného a krajského úřadu ve věci prohlášení žalobkynina pozemku p. č. XA v k. ú. X, spadajícího do honitby Mezihoří Železnice, za nehonební.
21. Problematika prohlášení honebního pozemku za nehonební je upravena v § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Dle uvedeného ustanovení platí, *honitba je tvořena souvislými honebními pozemky. Orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo zájmu vlastníka prohlásí za nehonební pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e) tohoto zákona, a to buď z vlastního podnětu nebo na návrh vlastníka.* Jsou-li dány důvody pro prohlášení pozemku za nehonební, orgán státní správy myslivosti žádosti vlastníka pozemku vyhoví.
22. V projednávané věci jde o případ prohlášení pozemku za honební z důvodu *zájmu vlastníka*. Zákon o myslivosti tento neurčitý právní pojem nespecifikuje, jeho bližší výklad a meze, v nichž je orgán státní správy myslivosti povinen poměřovat výkon práva myslivosti s ústavně zaručenými právy vlastníka, byly vyloženy v judikatuře Ústavního soudu i navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“).
23. Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, konstatoval, že myslivost nelze redukovat na zájmovou činnost soukromých osob, ale jedná se o právem regulovanou činnost sledující ochranu přírodního bohatství, tedy veřejný zájem, který je ústavně legitimní. Součástí řádného výkonu myslivosti je oprávnění využívat honebních pozemků tvořících honitbu. Současně zdůraznil, že ani takto legitimní omezení vlastnického práva nesmí být bezbřehé; nesmí popřít podstatu vlastnického práva a musí obstát v rovině proporcionality. Již v tomto nálezu Ústavní soud založil interpretační východisko, podle něhož je výkon práva myslivosti přípustným omezením vlastnictví jen tehdy, nepřesáhne-li meze, které lze po konkrétním vlastníkovi spravedlivě požadovat. Ústavní soud mj. zmínil situace, kdy důvod na straně vlastníka bude spočívat ve využívání pozemku ke specifické podnikatelské činnosti, která by byla honebním využíváním výrazně omezena.

24. Na tyto závěry navázal NSS v rozsudku 26. 6. 2009, č. j. 9 As 26/2009-85, publ. pod č. 2702/2012 Sb. NSS, v němž zdůraznil, že prohlášení pozemků za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti nemůže být výsledkem mechanického či formalistického postupu. Již samotné podání žádosti neprokazuje existenci *zájmu vlastníka*, ten musí být v každém jednotlivém případě zjištěn, konkretizován a poměřen s veřejným zájmem na výkonu myslivosti. Správní orgán proto musí vyložit obsah tohoto neurčitého právního pojmu, zjistit, jaké konkrétní důvody vlastník uplatňuje, zda jsou tyto důvody jasné vyjádřeny a dostatečně doloženy, a teprve na tomto základě učinit úvahu, zda legitimní omezení vlastníka v důsledku výkonu práva myslivosti je, či není ve vztahu k vlastnickému nebo jinému ústavně zaručenému právu ještě proporcionální. NSS konstatoval: „[z]ákladem pro úsudek správních orgánů o prohlášení pozemků za nehonební musí být podrobně zdůvodněná úvaha o konkrétním obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu „zájem vlastníka“, a teprve, poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, jej bude moci konfrontovat se skutkovými zjištěními toho kterého případu a usoudit, zda pro vydání konkrétního rozhodnutí byly splněny zákonem stanovené podmínky.“
25. Lze poukázat rovněž na závěry rozsudku NSS ze dne 14. 1. 2013, č. j. 7 As 16/2013-53, který pojem *zájem vlastníka* vykládal ústavně konformním způsobem především ve vazbě na svobodu svědomí a přesvědčení. NSS v něm uvedl, že po vlastních pozemků lze požadovat, aby strpěli jejich využívání k výkonu práva myslivosti třetími osobami jen tehdy, pokud takové omezení jejich vlastnických práv nepřesáhne spravedlivou míru. Ta zpravidla není překročena tehdy, netrpí-li vlastník výkonem myslivosti žádnou podstatnou újmu a má-li k myslivosti vztah pozitivní či lhostejný. Dle NSS nemůže být rozhodování správního orgánu redukováno na pouhé konstatování, že vlastník nějaký zájem tvrdí. Na straně druhé není třeba, aby vlastník blíže vymezoval důvody svého přesvědčení, podobně jako není třeba doplňovat konkrétní důvody, pro které se vlastník pozemku rozhodl uskutečnit určitý, dostatečným způsobem doložený podnikatelský záměr. NSS dále výslovně uvedl, že správní orgány nesmějí „ustrnout na obecné úrovni porovnání abstraktních práv“, ale jsou povinny provést individualizované poměření konkrétního zájmu vlastníka a konkrétních skutkových poměrů v území. Jinými slovy, judikatura nevede k automatickému vyhovění každé žádosti, ale k požadavku, aby bylo v každé jednotlivé věci seznatelným způsobem vysvětleno, proč je či není omezení vlastníka výkonem práva myslivosti ještě únosné.
26. Soud považuje za potřebné připomenout i další judikurní závěry, které se týkají přímo areálu bývalé střelnice Bradlecká Lhota, který žalobkyně nabyla. NSS v rozsudku 16. 5. 2022, č. j. 3 As 13/2020-39, dovodil, že původní vojenskou střelnici nelze bez dalšího užívat jako střelnici komerční či soukromou. Důvodem je zásadní změna poměrů spočívající v tom, že původní střelnice byla zřízena a povolena jako vojenské zařízení pro výcvik vojáků tehdejší Československé lidové armády, tedy v režimu stojícím mimo působnost zákona o zbraních, zatímco po převodu nemovitostí z Ministerstva obrany na žalobkyni jako soukromou osobu jde o zcela odlišný právní rámec, jenž vyžaduje novou veřejnoprávní oporu pro provoz. Historické vojenské povolení proto samo o sobě neprokazuje oprávnění užívat nemovitost jako civilní střelnici. NSS ve vztahu ke stavbám areálu bývalé vojenské střelnice hovořil nutnosti nového projednání v územním a stavebním řízení, jehož výsledkem musí být pravomocné kolaudační rozhodnutí, případně obecně připustil možnost prokázat oprávnění užívat nemovitost jako střelnici i jinou veřejnoprávní listinou. Na uvedený rozsudek navázal Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 2006/22 ze dne 23. 8. 2022, kterým ústavní stížnost žalobkyně odmítl jako zjevně neopodstatněnou. Ústavní soud aproboval závěr, že střelnice Bradlecká Lhota byla původně vojenským zařízením, nikoli střelnicí určenou pro veřejnost,

a že přechod z režimu vojenské střelnice do režimu soukromého provozu nelze chápat jako prosté pokračování dřívějšího užívání. Zdůraznil, že změna vlastníka a potenciálního provozovatele znamená vstup do jiného právního rámce, který původní stavební dokumentace nezohledňovala a ani zohledňovat nemohla. Současně konstatoval, že bývalou pěchotní střelnici nelze užívat jako komerční střelnici bez nového projednání v územním a stavebním řízení a bez odpovídající veřejnoprávní autorizace.

27. Pro projednávanou věc z právě uvedeného soud dovozuje následující. Má-li být tvrzeným *zájmem vlastníka* potřeba vytvořit podmínky k obnovení provozu civilní střelnice ke komerčním účelům také na pozemku p. č. XA, nelze tento zájem posuzovat izolovaně, v odtržení od výše uvedených závěrů NSS a Ústavního soudu. Není možné pominout, že sama existence nehonebního režimu pozemku p. č. XA podle těchto závěrů nepředstavuje jedinou ani hlavní překážku zamýšleného využití areálu bývalé vojenské střelnice žalobkyní. Touto překážkou je dle shora uvedených závěrů především nedostatek odpovídajících veřejnoprávních titulů pro civilní provoz střelnice.
28. Namítanou nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí krajského úřadu soud neshledal. Při posouzení této námitky měl soud na paměti, že nepřezkoumatelné rozhodnutí zpravidla neumožňuje jeho věcný přezkum ze strany odvolacího orgánu, potažmo soudu, a že zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu má být vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy z rozhodnutí nelze seznat, z jakého skutkového stavu správní orgán vycházel, na základě jakých podkladů k němu dospěl, jak celou věc právně posoudil a jak uvažil o námitkách a návrzích účastníků řízení. Takovými závažnými deficity odůvodnění prvostupňového rozhodnutí netrpí. Ve shodě s tím, co k obdobné námitce uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný, konstatuje soud, že odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu je sice stručné, základní správní úvaha učiněná ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o myslivosti z něho však vyplývá. Krajský úřad si zajistil podklady nezbytné pro posouzení věci, samozřejmě v návaznosti na to, jak žalobkyně formulovala svoji žádost. Soustředil se tedy zejména na faktický a právní stav předmětného pozemku a tvrzení žalobkyně, že pozemek je součástí pěchotní střelnice SO 505 a komerční střelnice a probíhají práce na jeho oplocení. Stručně se vyjádřil i k režimu sousedních pozemků p. č. XB a XC, na které žalobkyně ve své žádosti upozornila. Nelze opomenout, že toto rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím žalovaného (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 1345/2012-47; ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), který úvahy obsažené v prvostupňovém rozhodnutí rozhojnil a doplnil v návaznosti na odvolací argumentaci žalobkyně.
29. Pokud jde o provedený test proporcionality omezení práv žalobkyně jako vlastníka pozemku z důvodu výkonu práva myslivosti na dotčeném pozemku, soud namítaná pochybení neshledal.
30. Ze správního spisu i z odůvodnění obou správních rozhodnutí je patrné, že správní orgány neodmítly žádost žalobkyně pouhým obecným odkazem na to, že jako vlastník nemá na prohlášení pozemku za nehonební právní nárok. Jejich postup nelze označit za mechanický a formalistický. Nicméně v intencích závěrů rozsudku NSS ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 As 26/2009-85, vycházely správní orgány z toho, že podání žádosti a deklarace zájmu žalobkyně na obnovení provozu komerční střelnice samy o sobě existenci *zájmu vlastníka* neprokazují.
31. V řízení se pak oba správní orgány zabývaly právě tím, zda žalobkyní tvrzený zájem je v poměrech věci dostatečně konkrétní, bezprostřední a osvědčený. Zkoumaly přitom, a to bezesporu právě v návaznosti na skutečnosti tvrzené žalobkyní v žádosti, zda pozemek p. č.

XA skutečně tvoří součást reálně připraveného a veřejnoprávně povolovaného záměru obnovy střelnice. Anebo zda jde pouze o obecně deklarovaný podnikatelský záměr, který dosud nenabyl takové konkrétnosti, aby bylo možno uzavřít, že dosavadní omezení vlastnického práva žalobkyně již přesáhlo spravedlivou míru. V tomto ohledu žalovaný nepřehlédl závěry usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2006/22 ze dne 23. 8. 2022, který aprobejuje závěry rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2022, č. j. 3 As 13/2020-39, že pro obnovu střelnice a její provozování jako soukromé komerční je třeba kolaudační či jiné obdobné veřejnoprávní rozhodnutí. Žalovaný, stejně jako krajský úřad, ale správně akcentoval, že ve vztahu k pozemku p. č. 165/3 žádné takové řízení o změnu užívání dotčeného pozemku či jiné řízení ve věci povolení komerční střelnice není vedeno. A že ani v jeho bezprostředním okolí není střelnice provozována a že dosavadní dlouhodobé neobnovení provozu areálu střelnice nesouvisí podle zjištěných podkladů s honební povahou pozemku p. č. XA, ale s absencí odpovídající veřejnoprávní opory pro civilní provoz střelnice. Tato úvaha není ani nelogická, ani v rozporu se shora označenými rozhodnutími, které žalobkyně sama v řízení předložila. Zároveň nebylo zjištěno, že by žalobkyně vedla řízení ve věci povolení oplocení dotčeného pozemku, na což poukazovala ve své žádosti. Pokud tedy žalovaný za dané situace uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že právě honební režim pozemku p. č. XA je tou skutečností, která brání realizaci jejího záměru, nelze tomuto závěru nic podstatného vytknout.

32. Nelze rovněž přehlédnout, že správní orgány se zabývaly i druhou stranou poměřování, tedy významem předmětného pozemku pro výkon práva myslivosti. V této souvislosti ověřovaly skutečnosti uváděné žalobkyní, zohlednily faktickou podobu pozemku, posuzovaly jeho lesní charakter, návaznost na další lesní pozemky v honitbě, jeho prostupnost pro zvěř a jeho roli z hlediska pohybu zvěře, včetně zvěře pernaté. Nelze proto přisvědčit žalobkyni, že by správní orgány setrvaly v rovině abstraktních proklamací. Úvaha krajského úřadu v tomto směru sice není rozsáhlá, avšak z odůvodnění obou rozhodnutí jako přezkoumávaného celku je zřejmé, jaké skutečnosti považovaly správní orgány za rozhodné a proč dospěly k závěru, že v poměrech posuzované věci není dán zájem vlastníka na změně režimu pozemku p. č. XA na nehonební.
33. Žalobkyně namítala, že v situaci, kdy bylo konstatováno, že neosvědčila zájmem na prohlášení pozemku za nehonební, měl ji krajský úřad vyzvat k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Ani tato námitka důvodná není.
34. Ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu dopadá na situace, kdy žádost nemá předepsané náležitosti nebo trpí jinými vadami, pro něž ji nelze řádně projednat. V projednávané věci však správní orgány žádost žalobkyně za neprojednatelnou nepovažovaly; naopak ji věcně projednaly a na základě shromážděných podkladů dospěly k závěru, že žalobkyně neosvědčila důvody, pro které by bylo možno pozemek prohlásit za nehonební. Otázka dostatečného skutkového a právního unesení návrhové argumentace žalobkyně tedy nebyla otázkou odstranění vad podání, ale otázkou meritorního posouzení věci. Jak konstatoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, o vlastním zájmu žalobkyně na zřízení komerční střelnice neměl krajský úřad pochyb a z takto definovaného zájmu při posouzení žádosti vycházel. A také sám opatřoval podklady od dalších správních orgánů a nezůstal pouze u tvrzení žalobkyně a dalších účastníků. Nelze mu proto vytýkat, že by postupoval formalisticky nebo že by žalobkyni odepřel potřebnou procesní součinnost.
35. Ani další dílčí námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně výskytu a migrace zvěře není důvodná. Ze správního spisu plyne, že správní orgány nevycházely jen z vyjádření

uživatelé honitby, ale z více podkladů, zejména z ročního výkazu o honitbě, ze zjištění při ohledání na místě a z dalších vyjádření opatřených v průběhu řízení. Ze souhrnu těchto podkladů dovodily, že předmětný pozemek je volně prostupný zvěří, že funkčně navazuje na další lesní pozemky a že ani případné oplocení sousedních nehonebních pozemků nevylučuje jeho význam pro pohyb některých druhů zvěře, zejména zvěře pernaté. Tyto závěry považuje soud za dostatečné, opírající se o obsah správního spisu a relevantní pro posouzení věci ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o myslivosti.

36. Žalobkyně konkrétně brojila proti tomu, že správní orgány přihlížely k tvrzením uživatele honitby, který není svědkem ve smyslu § 55 správního řádu. Správní řád ovšem nevylučuje, aby správní orgán hodnotil i vyjádření účastníků jako součást skutkového podkladu. Podle § 50 odst. 1 a 4 správního řádu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí nejen důkazy v užším slova smyslu, ale i návrhy účastníků, podklady od jiných správních orgánů a vše, co v řízení vyšlo najevo. Ustanovení § 55 správního řádu upravuje zvláštní důkazní prostředek svědecké výpovědi, nikoli výlučný způsob, jak lze zjišťovat skutkový stav.
37. Dále žalobkyně zpochybňovala vypovídací hodnotu ročního výkazu o stavu honitby, stavu a lovu zvěře a zdůrazňovala malou výměru dotčeného pozemku v poměru k celkové výměře honitby. Ani tento argument však sám o sobě nezpochybňuje závěry správních orgánů. Význam pozemku pro výkon práva myslivosti totiž nelze poměřovat pouze kvantitativně, rozhodující může být i jeho poloha, návaznost na sousední pozemky a jeho funkce v rámci územního celku. Správní orgány právě z těchto hledisek vycházely a jejich úvaha v tomto směru nejeví znaky libovůle. Test proporcionality nelze založit na prokázaném počtu kusů zvěře, které se na pozemku prokazatelně vyskytují. Soud souhlasí s žalovaným, že byl hodnocen širší soubor skutečností, a to jak s ohledem na funkčnost honitby, tak s ohledem na charakter pozemku, jeho faktický stav zalesnění a jeho návaznost na další pozemky a zapojení do honitby. Podrobnější dokazování zaměřené přímo na zjištění konkrétních počtů jednotlivých druhů zvěře právě na vymezeném pozemku nepovažuje ani soud pro posouzení věci za podstatné. Stejně jako prokazování migrace zvěře na volně prostupném pozemku, neboť toto zjištění vychází z obecných poznatků o charakteru lokality a chování zvěře.
38. Žalobkyně se dále dovolávala zásady legitimního očekávání a poukazovala na předchozí rozhodnutí krajského úřadu ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. KULK 22045/2020, kterým byly některé jiné pozemky tvořící bývalou pěchotní střelnici prohlášeny za nehonební. K označenému rozhodnutí soud uvádí, že jím za nehonební byl prohlášen jen pozemek p. č. XA. Pozemek p. č. XC za nehonební prohlášen nebyl s vysvětlením, že se jedná o nehonební pozemek již ze zákona, neboť se nachází v zastavěném území.
39. V obecné rovině soud připomíná, že zásada legitimního očekávání je vyjádřena v § 2 odst. 4 správního řádu a vyžaduje, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Neznamená však, že správní orgán musí bez dalšího rozhodnout shodně vždy, kdy se týž účastník domáhá obdobného výsledku. Rozhodující je, zda jde skutečně o skutkově a právně srovnatelnou věc. Soud připouští, že úvaha krajského úřadu v tomto směru nebyla výstižná. Nejednalo se ale o zásadní pochybení, které by jeho rozhodnutí jako celek činilo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalovaný nepochybil, pokud argumentaci krajského úřadu uvedl na pravou míru a doplnil konkrétní důvody, pro které ani z důvodu zachování legitimního očekávání nelze žádosti žalobkyně vyhovět. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přiléhavě vysvětlil, proč dřívější rozhodnutí vztahující se k jiným pozemkům žalobkyně nepředstavují skutkově shodný případ. V tehdy posuzované věci se jednalo o pozemek p. č. XB, který je nehonební již ze zákona, neboť se

nachází v zastavěném území. A o pozemek p. č. XC vedený jako sportoviště a rekreační plocha, navazující na zastavěnější území, přičemž úvahy krajského úřadu byly ve shora označeném rozhodnutí spojeny i s deklarovaným oplocením a tehdejším souhlasem uživatele honitby. Nyní jde o pozemek s funkcí lesa (viz v podrobnostech argumentace žalovaného výsledky řízení ve věci trvalého vynětí z tohoto režimu na str. 4 napadeného rozhodnutí), zčásti zarostlý lesním porostem, který tvoří funkční celek s dalšími lesními pozemky v honitbě, přičemž ani po delším časovém odstupu nebyl provoz střelnice na souvisejících pozemcích veřejnoprávně povolen. Již z těchto důvodů nelze uzavřít, že by žalovaný vytvořil nedůvodný rozdíl mezi skutkově shodnými případy a porušil tak zásadu legitimního očekávání.

40. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soud neshledal ani způsob, jakým se žalovaný vypořádal s namítaným zneužitím práva ze strany uživatele honitby, který žalobkyni odmítl udělit souhlas k provozu střelnice v jiném řízení. Žalovaný na odvolací argumentaci žalobkyně stručně reagoval a soud se ztotožnil s jeho náhledem na věc. Předmětem nyní přezkoumávaného řízení bylo posouzení, zda jsou splněny podmínky pro prohlášení konkrétního pozemku p. č. XA za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Žalobkyní tvrzené nesouhlasné či obstrukční jednání uživatele honitby v jiných správních řízeních samo o sobě tuto otázku neřeší a rozhodně nemůže být důvodem, který by byl pro vyhovění žádosti zásadní. Žalovaný proto nepochybil, pokud uzavřel, že případné posouzení postupu uživatele honitby ve vztahu k souhlasu požadovanému jinými právními předpisy není předmětem tohoto řízení. Je zřejmé, že nesouhlasný postoj uživatele honitby k provozování střelnice, který byl dle dříve platného zákona o střelných zbraních a střelivu relevantní, vedl žalobkyni k podání žádosti o prohlášení předmětného pozemku za nehonební. Jak již bylo uvedeno, z pohledu řízení vedeného dle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti není postoj uživatele honitby v řízení o povolení provozování střelnice podstatný.

V. Závěr a náklady řízení

41. Na základě shora uvedené argumentace neshledal soud žalobu důvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Ve věci soud rozhodl, aniž nařídil jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
44. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 20. květen 2026

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu